

Leerrede over Psalm 59: 18, uitgesproken op Woensdagavond 22-11-1950 te Schiedam door ds. H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 118: 7

Lezen - Psalm 59

Voorrede.

Met ons verduisterd verstand stellen wij ons menigmaal voor, dat iemand die God vreest, hier onder de zegende hand van God een pad heeft als een geheel effen baan: geen tegenspoed, geen druk, geen moeite, geen ellende. Dat de wereld tegenspoed heeft en degenen die God niet vrezen, dat ligt voor de hand, maar iemand die God vreest, nu die behoort het hier toch als voor de wind te gaan! Dat is dan vanzelfsprekend!

Nochtans zien wij, dat dit niet het geval is. Laat ons maar eens acht geven op Gods Woord. Is het leven van Abraham, de vader van al degenen die geloven zullen, een pad van louter voorspoed geweest? Heeft hij altijd als rozen op zijn weg gehad? Wat is Jakobs deel geweest, en van David van wie wij deze psalm zongen? Zij hebben hier allen, ieder op zijn wijze, te kampen gehad met allerlei moeite, kruis en ellende. Als het ene voorbij was, lag het andere al weer voor hen gereed. Is dat tot hun schade geweest? Waartoe was het? Het vers dat wij zongen, verklaart dat als het ware. Wij zongen:

De HEER is mij tot hulp en sterkte.

Waartoe bewijst God Zich op de aarde en waartoe zijn Zijn werken?
Toch tot verheerlijking van Zijn Naam? Immers, wij zongen daarvan:

Hij is mijn lied, mijn psalmgezag.

Hij is juist dáár tot hulp, waar wij een verslagene zijn, tot sterkte waar wij de krachteloze zijn, tot heil waar men in een heilloze staat is, dus: de beantwoordende God in banden, ellende, kruis en noden. Dan juist komt men er achter wat men aan God heeft! Want men kan o zo zalig over "de Heere" praten, als uit- en inwendig alles voor de wind gaat, máár ... heeft het dan innerlijk wel diepte?? Neen toch.

Diepgang krijgt het juist in lijden, in kruis, dáár, waar alles ons ontzinkt, ons ontvalt en er niets anders overblijft dan: "O Israëls Verwachting, zijn Verlosser in tijd van benauwdheid!" Daaruit zullen wij de toevlucht tot Hem nemen. Dan zal op prijs komen, wie God is en de openbaring van Zijn wil, leer, Woord en werken.

Immers, juist de armoede en de ontbloting doet het dat wij God en Zijn werken boven al het zien- en zinlijke stellen. Dat ontvalt ons dan en verkrijgt het werk van God hoge waarde bij ons. Wij zijn er de mensen niet naar om hier kruisdragenden te zijn, die te kampen hebben met allerlei moeite en ellende. Want er worden wat tranen gestort en wat klachten uitgestoten onder kruis en lijden! Zelfs zó, dat men er toe gedrongen moet worden om er eens acht op te geven waartoe het is! Anders gaat ons dat óók nog voorbij, en letten wij er niet op.

Als wij tijden gehad hebben dat wij van Gods liefde, vriendschap en gunst genoten hebben, dan gaat men daarna onder kruis en lijden soms zelfs wel zeggen: "Hij is mij in een vijand verkeerd, Hij Zelf heeft tegen mij gestreden." Satan, onze wrede vijand, ageert dan verschrikkelijk, om, als het mogelijk was, ons op te zetten tegen God. Wat hij daartoe gebruikt, nu ja, dat is satan hetzelfde, als hij maar even de gelegenheid heeft, dan doet hij het.

Op een dag treft Job een zeer zwaar lijden, want dan verliest hij zijn kinderen en al zijn goed. Daarbij komt, dat hij geslagen wordt met boze zweren van zijn voetzool af tot zijn schedel toe. Als hij zó op een mesthoop zit en zich krabt met een potscherf, dan komt zijn vrouw. Nu, die moet hem toch wel tot hulp en sterkte zijn, want er is toch niet nader? God heeft Zelf in Zijn Woord gesproken: "En zij zullen tot één vlees zijn."

Wat is haar hulp en sterkte die zij biedt? Zij zegt: "Houdt gij nog vast aan uw oprechtheid? Zegen God, en sterf!" Daarop antwoordt hij haar: "Gij spreekt als één der zottinnen spreekt; ja, zouden wij het goede van God ontvangen, en het kwade niet ontvangen?" Hoe koninklijk komt hij dat als het ware te boven! Hij houdt vast aan God!

Nu komen er drie vrienden. Zeven dagen en zeven nachten zitten zij met hem op de aarde, zonder een woord te spreken, want, staat er: "Zij zagen, dat de smart zeer groot was." Daarna opent Job zijn mond en gaat aan het spreken. En wat doen zij? Zijn zij hem tot hulp en sterkte, tot heil? Alle drie gaan zij een heel schone, wijze rede houden ... maar de inhoud ervan is, dat zij alle drie Job aan het verdoemen zijn. Waar is nu de hulp en sterkte van zijn vrouw en van zijn vrienden? Wat voor heil heeft Job van hen? God had tot satan gezegd, dat hij Job mocht aantasten: "Doch verschoon zijn leven." Dan merk ik de zaak aldus aan, dat satan zelfs bij zijn vrouw werkte en ook bij zijn vrienden, al waren het begenadigde mensen! Als God niet overbleef en niet op Zich genomen had om alles voor ellendigen te zijn, die geen hulp hebben, waar moesten zij dan belanden?

Maar nu vinden wij in deze 118e psalm, die de Zone Gods -- in die nacht in welke Hij verraden is geworden, en het pascha had gegeten -- ook gezongen heeft:

De HEER is mij tot hulp en sterkte;
Hij is mijn lied, mijn psalmgezing. ...

Zó deed die grote Voorloper en Voleinder des geloofs, Die om de vreugde die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen en de schande veracht. Die grote Koning wil ons Zelf het lied in de mond komen leggen wanneer alles ons ontvalt. Hij wil Zich zó bewijzen, dat Hij ons beter is dan tien zonen, dan alle vrienden, dan man, vrouw en kinderen. Hij wil onze oudste Broeder, onze Naastbestaande zijn, ja, Hij wil alles voor ons zijn.

Tekst:

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt gij in het laatste of 18e vers van de ons zo-even gelezen 59e psalm, waar Gods Woord aldus luidt:

Van U, o mijn Sterkte! zal ik psalmzingen; want God is mijn Hoog Vertrek, de God mijner goedertierenheid.

Zingen:

Psalm 43: 3 en 4

3. Zend, HEER, Uw licht en waarheid neder, ...
4. Dan ga ik op tot Gods altaren, ...

Leerrede:

Deze 59e psalm begint onberijmd met: "Een gouden kleinood van David." Mij dunkt, dat het een woord is, dat uit de diepste grond van Davids hart gekomen is.

Wat was Davids geval waaruit hij deze psalm gemaakt heeft?

Nadat hij in Israël, van Dan af tot Ber-Seba toe bekend was geworden, daar hij de reus Goliath in het eikendal verslagen had en er gezongen was: "Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden", gevoelde Saul zich zó beledigd, dat er met hem niets meer te beginnen was.

Daarbij zat er in het diepst van zijn ziel nog wat te wroeten, want Samuël had gezegd, dat God had omgezien naar een man naar Zijn hart en daaruit heeft Saul de rekening opgemaakt, dat kon niemand anders zijn dan David! Dan was het maar het beste, dat hij zo vlug mogelijk opgeruimd werd. Maar, wònderlijk: David werd in alles bewaard.

In de gehele geschiedenis van Saul en David kun je merken, dat hoewel Saul tégen David was - het was zijn vijand - dat Saul in de grond der zaak toch opkeek tegen David. Hij heeft wel aan-gevoeld dat er bij David van God en van Zijn genade was. David had, wat hij, Saul, níet had. Saul heeft opgemerkt dat er bij David niet in geringe mate, maar overvloedig genáde was.

Het is zelfs zo ver gekomen, dat hij, toen hij David met zijn spies aan de wand had willen spitten (ook dat was weer mislukt), enige van zijn officieren naar Davids huis zendt met de opdracht: bewaak dat huis en breng hem mee, dood of levend! Het moest nu maar eens afgelopen zijn! Maar, al is dat zo bij Saul besloten en al is David ten einde raad (wàt moest hij nú beginnen?) dan is het zo, dat Davids vrouw hem laat ontvluchten.

Bij die gelegenheid heeft David deze psalm gedicht, waarboven staat: "Een gouden kleinood."

Hoe was het toen bij David? Was het zó: "Dat heeft mijn vrouw toch maar slim bekeken. Wàt een verstandige vrouw is dat toch!" Of in deze zin: "Ik heb óók uitgekeken!" Néén! David heeft er God op aangezien.

Als wij deze psalm lezen, dan verstaan wij daardoor dat het zó geweest is, dat David er geen doen meer aan wist: wàt moest hij toch beginnen. Dus, àls er wat van terecht kwam, dan zou het alleen de hand van God zijn. Daarom zegt hij: "Van U, mijn Sterkte! zal ik psalmzingen." Er komt níets in voor van hemzelf en dat hij zo'n flinke vrouw had, die zo uitgeslapen en kwiek was. Dat valt allemaal ter zijde. Hij ziet er alleen God op aan. Dan moet David dus zelf wel geen uitweg meer hebben gezien.

Als wij dat zo lezen: "Van U, o mijn Sterkte! zal ik psalmzingen", dan zeggen wij "Wat zal die David toch bemoedigd en echt gesteld geweest zijn! Ook door dat woord: "Een gouden kleinood."

Het kan wel zó zijn, dat wij ook wel mee zouden willen doen, om eens uit de diepste grond van ons hart te zingen. Dat is een goed werk, en wij zeiden reeds, dat dàt het doel is waartoe de werken van God zijn, namelijk tot eer en verheerlijking van Zijn Naam.

Maar, dan moeten wij er dit ook bij nemen, om -- in welke omstandigheden het ook moge zijn -- op die plaats te komen van geheel uitgedacht en uitgewerkt te zijn. Een krachteloze, die als zó in de val zit, die niets meer kan bezien! Hoe zal het anders kunnen, dat wij ook zouden zingen: "Van U, o mijn Sterkte! zal ik psalmzingen"? Dan moet eerst onze kracht en onze sterkte eraan.

Laten wij nu eens opletten wat God door Zijn Geest tot zaligheid van de zondaar werkt. De Schriftuur leert ons (en God gave, dat wij, door ontdekkend licht en openbaring uit Gods genade het ook tot in de diepste grond van ons hart weten), dat wij door onze val in het paradijs alles zijn verloren en in een totaal machteloze en krachteloze staat zijn gekomen, onbekwaam tot het minste geestelijk goed, en zó verdorven dat wij geneigd zijn tot alle kwaad. Wij zeggen dus, dat leert ons de Schriftuur.

Waar God door Zijn Geest werkt, daar komt (zo kunnen wij het wel zeggen) het werk des Geestes met òns werk in botsing. Want òns werk is - naarmate wij ellende zien en kennen - om onszelf uit die put op te werken en als dat kon op een zodanige wijze dat God een welgevallen in ons nam.

Daarom doet een mens zo'n ontzettende teleurstelling op! Want wij zijn druk werkzaam met godsdienstplichten met Bijbelonderzoek met doen en laten en met rekenkunde, van alles en nog wat, en ... telkens valt het ons uit de handen, steeds komen wij weer terecht op dezelfde plaats, dat wij niets hebben dan verkeerdheid en zonde.

Op dat punt zijn wij buitengewoon hardleers, immers, zó valt ons, ons eigen werk uit de handen, of zó pakken wij het weer op. Laten wij maar eens eerlijk zijn: is dat niet geheel onze natuur eigen? Als er gevraagd wordt: "Wat ben je voor een mens? Wat drijft er bij je boven?", dan kunnen wij wel antwoorden: "Als je mij een naam wilt geven, zeg dan maar: "Eigen hulp." Het is geheel onze aard om onszelf te helpen. Maar God wil ons er mede in kennis brengen, dat wij door de zonde alles verloren zijn.

Ik heb hier dit boek, dat is een dood ding, zó is onze staat en ons geval. Met dat boek kan gedaan worden, maar zelf kan het niets doen. In het formulier van het Heilig Avondmaal wordt het dan ook genoemd, dat wij midden in de dood liggen, zodat wij, zoals in het doopformulier staat, in het Rijk Gods niet kunnen komen tenzij wij (door Gods Geest) van nieuws geboren worden. Let er wel op, dat het dus gedaan wordt; dat het dus een werk des Geestes is. Niet zèlf doen, maar er wordt gedaan.

Nu is mijn spreken er niet toe, dat iemand er maar bij gaat zitten en zegt: "Komt er wat van terecht, dan moet de Heere het doen, hoor." Ik wenste wel, dat een ieder, die het nog nooit gedaan heeft, ijverig bezig is om te proberen zichzelf te helpen, want dan zou men er achter kunnen komen, dat het niet gaat.

Als men zèlf werkt, dan is dat het bewijs dat daartoe oorzaak werkt in het hart. Kan men er bij gaan zitten in belijdenis: "Het is een werk van God, het is de Geest, zie je, Die levend maakt", dan bewijst men daarmee dat er geen ernst is, maar dat men zich met dor dogma, met dode belijdenis gerust stelt. Daarom is het een eigenschap van een iedere verontruste, dat hij zèlf de hand aan de ploeg slaat, al is het in eigen doen, in een verbroken werkverbond. Maar, hij is werkzaam.

En nu de teleurstelling dat er geen uitbetaling op zijn werk is, dat hij geen haar wit of zwart kan maken, niets kan wijzigen. Ja, dat zijn zeer grote teleurstellingen. En als satan er de hand in krijgt, dan stelt hij het zo voor: "Je kunt wel zien dat God je niet moet, anders zou het wel anders gaan. Immers, Hij geeft het Zijn beminden als in de slaap!" En wij druk aan het tobben, want er is geen komen of eind aan: "Het wordt nooit wat."

Toe, geef dan eens acht op het Woord. De bedoeling is, dat wij er achter zouden komen dat het van ons niet komen kan en dat het ook niet zo is dat er van ons wat komen moet, en dat het tekort en het gebrek dáárin dan van boven moet komen. De les om te leren is dus, dat àlles van een andere zijde moet komen. Wij zeggen, dat is een lès.

Léren wij die les, dan ontstaat daaruit de nood en de arbeid om God aan te lopen en in te roepen daar waarlijk alles van Hem moet komen. Als dat niet geschiedt, dan komt er niets van terecht. Daarom kunnen wij het niet nalaten om God te noden en aan te roepen! Dan wordt het een zaak die vloeit uit de diepste grond van het hart, in de ellende van onze staat.

Kàn het dan, dat Hij alles aan ons doet? Kùnnen?? Of het kan! En ten andere is het Zijn lieve wil om alles aan ons te doen. Wij lezen bij de profeet Jesaja: "Totdat gij overgelaten wordt, gelijk een mast op de top van een berg, en als een banier op een heuvel." Zó ten einde: wat nu te beginnen!?

Daarvan staat: "Daarom zal de HEERE wachten, opdat Hij u genadig zij, en daarom zal Hij verhoogd worden, opdat Hij Zich over ulieden ontferme, want de HEERE is een God des gericht; welgelukzalig zijn die allen, die Hem verwachten." Wij hebben dus met een God te doen, Die er als op ziet dat wij geheel uitgewerkt zijn, weggewaaid zijn als een banier, vlag of

wimpel op een heuvel. Geen uitweg meer wetend: wat moeten wij beginnen? Hij ziet er dus op, dat wij ten einde geraken.

Adam heeft Hem de rug toegekeerd en wij in hem. Nu is het de bedoeling, dat wij tot Hem zouden wederkeren. Dàt geschiedt in ons ongeluk, in de ellende in het:

Heer, waar dan heen?

Tot U alleen. ...

God wil ons daartoe het Evangelie doen verkondigen, opdat wij zouden weten, dat wij onszelf niet kunnen helpen en dat Hij hulp besteld heeft bij een Held, en dat er een volkomen werk is.

Christus heeft van eeuwigheid op Zich genomen om Borg en Middelaar te zijn, niet om véél te doen, maar om àlles te doen. Daarom heeft Hij de zonde, het oordeel, al onze schuld op Zich genomen. Daartoe is Hij geboren, onzer gelijk geworden, om de schrikkelijke toornlast van een beledigd God tegen de zonde te dragen om anderen daarvan te kunnen verlossen.

Beziet nu eens Christus' arbeid! Zelf had Hij geen zonde. Hij nam de zonden van Zijn kerk op Zich en droeg die, en daarin heeft Hij àlles alléén gedaan. Hoe riep Hij in Gethsémané's hof: "Abba, Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan! Doch niet, gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt", Zich verenigende met Gods wil.

Toen Hij bij Zijn discipelen kwam - nadat Hij gebeden had - tegen wie Hij gezegd had: "Waakt en bidt", vond Hij hen slapend. Dan zegt Hij: "Kunt gij niet één uur met Mij waken?" Zij kònden het niet. Die Levensvorst heeft alles alléén getorst. In die nacht hebben ook Zijn nááste, liefste discipelen: een Johannes, een Petrus en een Jacobus Hem verlaten! Hij stond alleen. Zó waren dan de besten uit de besten van heel de kerk!

Is de Koning daardoor niet verslapt in Zijn gemoed? Neen! Dàt deed de eeuwige Liefde. De Koning heeft volhard. Wanneer Hij Zijn strijd in Gethsémané gestreden heeft, dan komt Hij tot de Zijnen en zegt: "Slaapt nu voort", de strijd was gestreden, maar tegelijk wekt Hij hen op, zeggende: "Staat op, laat ons gaan; ziet, hij is nabij, die Mij verraadt." Even later zegt Hij tot de vijanden: "Indien gij dan Mij zoekt, zo laat dezen heengaan." Hoewel zij niet één uur met Hem konden waken, gaat Hij voor hen staan en zegt: "Hier, neemt Mij, en laat hen vrij uitgaan."

Hij laat Zich veroordelen door de Joodse raad, bespotten door Herodes, veroordelen door Pilatus. Hij laat Zich nagelen aan het kruis en draagt de vloek en het oordeel. Hij wil sterven aan het kruis (want de dood des kruises was van God vervloekt). Dat alles wou Hij doen, Eén voor allen. Dat Hij alles alleen gedaan heeft, dat is in de troon van God in gedachtenis.

Als de derde morgen aanbreekt, dan staat Hij op als Overwinnaar en bewijst dat Hij dood, graf en hel heeft overwonnen, dat Hij de sterke Held is. De Vader heeft Hem met eer en heerlijkheid gekroond, en Hem gesteld aan Zijn rechterhand in de hoogste hemelen, als Hoofd van Zijn christengemeente. Wat is nu des Vaders wil? Omdat de Koning de zonden uitgedelgd heeft, dood, graf, hel en alle vijanden en machten overwonnen heeft, wil God hebben, dat Christus ook de eer krijgt.

Gevoelen wij nu niet waar het heen moet? Hier staat: "Van U, o mijn Sterkte! zal ik psalmzingen." Nu is er geen andere weg, dan dat wij terecht komen (en dat is de weg van God) in de diepste diepte van onze dood, van onze onmacht, dat wij uitgeschakeld worden. God wil Zijn Zoon geëerd en verheerlijkt hebben, daarom is er geen andere weg.

Wij mogen nog zo druk aan het werk zijn en God inroepen of Hij ons wat wil helpen in de strijd tegen de zonden, om een goed mens te zijn, iemand die God dient, maar ... God dòèt het niet, en alles ontvalt ons. Wat wil Hij dan van ons? Dat wij eens eerlijk voor de dag komen zoals het er met ons opstaat. Dat wij eens openbaar komen in onze val in Adam waardoor wij zondeslaven geworden zijn, geknechten des duivels, gevangenen onder onze lusten. Dat wij als gevangenen besloten zijn in een kuil waar wij niet uit kunnen komen, dat wij midden in de dood liggen.

Opdat er niets anders zou overblijven dan, Hij alleen, Die genoemd wordt: Sterke God, Die is de Vader der eeuwigheid, de Vredevorst, want God wil, dat Zijn Zoon alles voor ons wordt.

En omdat het zo is, zeg ik dat tot troost voor allen: als je het zelf niet meer weet, dan weet de Koning het nog. Als jezelf geen weg meer weet, dan kan op zijn plaats komen dat de Koning zegt: "Ik ben de Weg." Heb je niets anders dan ondergang? "Ik ben de Waarheid." Is het bij ons de dood? "Ik ben het Leven." Hij wil ons ècht Christus eens leren kennen zoals Hij is, zoals Hij alles is. Onderwerp je dan, al is het de diepste jammer, al is het nòg zo tegen uw natuur in, want dat is het terrein waarop de Koning openbaar kan worden. Dáár kan juist van Zijn heerlijkheid, van Zijn macht bekend worden. Hij wil ons ten Redder zijn.

Maar waarin doet Hij dat? In onze verlorenheid! Wònderlijke zaak! Als wij verlicht worden en onze staat leren kennen, namelijk dat wij één stuk vuil zijn, van onze hoofdschedel af tot onze voetzool toe, waartoe is dat? Opdat wij Hèm, de Sterkte, leren kennen, Die ons reinigt door Zijn bloed en dáárdoor verzoent.

Als wij onze onreinheid - onze verkeerdheid - zien, dan is Hij er om ons door Zijn bloed en Geest verder te reinigen. Als wij naakt zijn, wil Hij ons dekken. Zijn wij in onvermogen dan wil de Koning ons oppakken en dragen, Hij wil ons Zelf als een lammetje dragen, totdat Hij ons aan de boezem van Zijn Vader neerlegt, opdat wij daar aanneming als kind zouden verkrijgen en zouden ervaren welk een liefderijk Vaderhart er klopt voor ongelukkigen die op Christus zijn aangewezen.

Och, ik wenste wel dat ik een ieder kon opwekken voor de schoonheid die in Christus is. Hij wordt genoemd: "Sterkte." Laten wij dan de krachtelozen Zijn in onvermogen.

Christus beweegt Zich als de Sterke God, want waar wij denken voor eeuwig door satan verslonden, als ingeslikt te worden, daar bewijst Hij, dat de poorten der hel Zijn gemeente niet zullen overweldigen: Ik ben de sterke Held, daartoe bezit Ik een recht en het vermogen.

Maar ook verder, want wij lezen van Hem, Die de Sterkte genoemd wordt, dat Johannes in een gezicht, ingeleid werd in het heiligdom. Daar was gezeten de Oude van dagen, op Zijn troon. Hij had in Zijn hand een boek, beschreven van binnen en van buiten en verzegeld met zeven zegelen. Niemand werd waardig geacht - noch in de hemel, noch op aarde, noch onder de aarde - om het boek te openen of het in te zien. Dan lezen wij: "En ik weende zeer, dat niemand waardig gevonden was, om dat boek te openen, en te lezen, noch hetzelve in te zien."

Niemand waardig geacht? Zelfs geen engel! Maar nu spreekt één der ouderlingen tot Johannes: "Ween niet; zie, de Leeuw, Die uit de stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het boek te openen, en zijn zeven zegelen open te breken." Die waardigheid heeft Hij van God gekregen. Waarom? Omdat Hij Zich in de dood begaf om aan alle eis van Wet en recht te voldoen en een eeuwige gerechtigheid aan te brengen, opdat God zondaars weer aan Zijn Vaderhart kon drukken. Daarom is Jezus de aangewezen Persoon, en Hem wil die hoge Majesteit geëerd hebben.

Daarom kan ik niets en kunt gij ook niets. Als wij het toch denken, dan is het slechts vermening. Als wij wat willen doen en zelf wat willen presteren, dan slaat God het ons uit de handen. Hij wil hebben dat er niets overblijft dan Jezus Christus en Die gekruist. En als wij genade en aanneming verkregen hebben, wat is ook dan ons deel? Dan leren wij kennen, dat, als God ons door Zijn Geest verlicht en die Geest onze Leidsman is, wij dan als armen, als ontbloten de Zijnen zijn. Want het staat er als een belofte bij de profeet Zefanja: "Maar Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk; die zullen op de Naam des HEEREN betrouwen." Já. zó wil God het hebben.

Laten wij dan zó ellendig en ontbloot zijn, dat wij, bij alle genade, zien: "Ik heb U steeds van node, Heere Jezus, elk uur, elk ogenblik, ik hang geheel van U af." Laten wij hier maar geen flinke soldaten kunnen zijn, want onze sterkte is in Christus. Hij is onze Sterkte. Als wij niet uit de weg kunnen, zal Hij Zich bewijzen als de Sterkte, zal Hij de kracht Zijner genade in ons storten.

De kerk van de oude rijm zong: "Vermogen wij ooit iets, dat alles komt van U, Die ons tot sterkte zijt bevonden nú en te àllen stonde." Zo is Hij het alleen. Maar Hij moet het ook alleen zijn! Wie is zij - lezen wij in het Hooglied - die daar opklimt uit de woestijn (als gebraden door de hitte van verdrukking), en liefelijk leunt op haar Liefste?"

Kijk, dàt is nu het beeld van de kerk: Hij haar Sterkte en zij leunen op haar Liefste. Hij àlles! Is het nu wonder, dat diegenen onder ons, die het meest weten: ik vermag niets, óók zeggen: maar tòch vermag ik alles, want in mijzelf vermag ik wel niets, maar ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft, want Die is mijn Sterkte.

Waar krijgen die de gelegenheid toe? Hiertoe, om David na te stamelen: "Van U, o mijn Sterkte! zal ik psalmzingen." Dan zal het gezang uit de diepste grond van het hart voortkomen. Niet in déze zin: "Ja, nu moet ik toch eerst eens een versje zingen, hoor." Wel neen. Als wij zó een versje zingen en wij zetten het te hoog in, dan kunnen wij er ten laatste niet meer bij zingen, of als het te laag is gaan zitten wij te brommen, of wij raken de wijs kwijt. Het ware psalmzingen is dit, dat vanwege de rijkdom der genade en Wie Christus is -- voor ons is, ìn ons is en wij in Hem, Hij onze Sterkte: "Van U, o mijn Sterkte! zal ik psalmzingen" -- dan uit de diepste grond des harten opwelt:

'k Zal met mijn ganse hart Uw eer,
Vermelden, HEER,
U dank bewijzen. ...

Dan is het een werk, voortvloeiend uit de grond des harten en niet: ìk zal eens een versje zingen, want dat is met de mond en het verstand.

Wij zien hier in deze regels dus drie zaken bij elkaar: zonde, verlossing en dankbaarheid. Zonde in ons, verlossing in Christus en daaruit dankbaarheid.

Zingen, het is een wonderlijke zaak. Al zegt iemand dat hij niet van zingen houdt, maar als zijn hart eens waarlijk van vrolijkheid, van dank overloopt, dan moet hij zijn geest eens luchten en dat kan niet beter dan met gezang.

Het is niet verwonderlijk dat de Roomsens, toen zij in de Bartholomeüsnacht alle Hugenoten in Parijs vermoordden, zeiden: "Die Goudenelius moeten wij óók hebben." Die man had zóveel kwaad gedaan, want Hij had gezorgd dat de Hugenoten hun geest eens konden luchten met psalmgezag. Zij hebben net zo lang gezocht tot zij hem gevonden hadden en hebben hem toen ook vermoord. Dat kun je begrijpen; de Hugenoten hadden zoveel aan hem te danken, dus: "Wèg er mee."

Satan is er op tegen, dat wij hier God uit de diepste grond des harten verheffen! Daartoe, en opdat ons hart vertolkt zou worden, hebben wij de psalmen. Geen wonder dat satan dat niet duldt! David heeft ook uit de diepste grond zijns harten gezongen: "Van U, o mijn Sterkte! zal ik psalmzingen." Hij heeft Christus verhoogd. Het is hier wel alles in gebrek, nochtans vindt het een zuivere grond, heeft het een zuiver beginsel, want het vloeit uit God, het is ook door Hem en het vloeit ook weer tot Hem. Zo doen wij dan hier bij aanvang wat hierbóven geschiedt in heerlijkheid.

Er was eens een oude vrouw, die vanwege haar hoge ouderdom te bed lag. Aan haar was in 't geheel niet te zien, dat ze op sterven lag. Tegen haar dochter zei ze: "Zeg, waar zou dat nu toch op slaan? Dat is zo maar steeds in me: "Komt, gij gezegenden Mijns Vaders! beërft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld." Als ik nu ging sterven, dan zou ik het wel weten." Maar ja, zó was het bij haar niet, want alles wat in haar was, was geest en leven.

Later nog eens: "Ik kan er maar geen oplossing voor vinden, waar zou dat nu toch op slaan? Als jij het weet, dan moet je het me heus zeggen." De dochter wist het ook niet. Een poosje later: "Waar zingen ze nu zo mooi? Hòòr toch eens!" "Maar moeder, ik hoor het niet." "Nu ben ik zó oud, en dat ik het nu wèl hoor, en jij niet!" Zó onnozel was ze.

Er komen geen flinke, pientere mensen in de hemel! Neen, al wat Hij wrocht, dát zal juichen tot Zijn eer, en wat van òns is, dat blijft hier. "Kind, hoor ze toch eens zingen, en het komt aldoor naderbij! Toe, kind, hoor je het dan niet? Meid, zingen, zingen moeten we", èn ... zó blies zij de adem uit. Wat komt er dan voor de dag? Hierboven zingt men Gode lof. Dáár is het een stem als van vele wateren. Want zij reizen dat tegemoet, om Gode volmaakt en uit alles te bedanken. Zijn werken brengen met zich mede, dat zij het hier niet kunnen laten om Gode lof te zingen. Ziet dan eens, hoe wij hier gevormd worden tot gezang en eer aan God.

Verder lezen wij hier: "Want God is mijn Hoog Vertrek." Was er bij Saul een grote macht en sterkte, maar in deze psalm staat: "Tegen zijn sterkte zal ik op U wachten", namelijk tegen alle macht van de vijand in zal ik op Gods genade, op Christus, hopen. Hij voegt er nog aan toe: "Want God is mijn Hoog Vertrek." Al was de macht des vijands nõg zo groot, dan wilde God voor David zó'n sterkte wezen, zulk een hoog vertrek als een vestingwerk: ònneembaar!

Kijk, dat leert men kennen in de strijd. Niet met: ik hèb wat! Neen, maar met: Ik heb God, ik heb Christus tot mijn Deel. Dan is God en is Christus ons zó'n vesting, zó'n bolwerk, zó'n hoog vertrek waarvan wij op een andere plaats, in psalm 84, lezen: "O God, ons Schild!" Daar staat dus, dat God Zèlf een Schild wil zijn om al de vurige pijlen op te vangen. Dan raakt er ons niet één. Zo wordt hier het beeld gebruikt van een hoog vertrek, een sterkte, een toren, een vastigheid. Zó is God. Temeer het kruis drukt - te groter het lijden is - des temeer kunnen wij er achter komen Wie God is en te hoger kunnen wij zingen.

Ik heb Jan Goedhart nog gekend -- dat was een waar kind Gods -- die heb ik als kind, bij ons in huis, nog horen zeggen: "Ik heb hier een lagere plaats moeten innemen, onder kruis, lijden en vernedering, dan menig kind van God (toen ging hij zitten wenen als een klein kind, en zei): maar nu zal ik daaruit straks te hoger mogen zingen, want dat heb ik hìer soms al." Dàt brengt het met zich mee! Zij kunnen het zuiverst en het hoogst zingen, die het meest weten van kruis en nood, en dat Hij alleen alles is. Maar dat zal hierboven ook eens zijn.

Nu volgt er nog: "De God mijner goedertierenheid." Wat een "eigenen", hé? Eerst: "mijn Sterkte", dan: "mijn Hoog Vertrek" en nu weer: "mijner goedertierenheid." David wil hier te kennen geven, dat God zo voor hem was: "David, Ik wil hier alles voor u zijn, en u met alles dienen wat gij nodig hebt. Daarom zegt hij: "Mijner goedertierenheid." Dat is toch geen kleinigheid dat Hij ons hier niets onthoudt wat wij behoeven.

Er lag eens een kind Gods bij het sterven te roemen: "Ik heb in het land van Gosen gewoond." Waaruit is dat? Alle weldadigheden zijn van Hem, vrije gift, vrije genade: "De God mijner goedertierenheid." Het is dus waarlijk zó: "Het niet uit ons, het al uit Hem, zo reizen wij naar Jeruzalem."

Laat dit dan genoeg zijn voor dit avonduur. Een ieder heeft dan nog wat tot overdenking mee naar huis te nemen. Laat in de eerste plaats dit bij ons zijn, dat wij de armen, de ontbloten, de ellendigen moeten zijn, die onszelf niet kunnen helpen en ook niet door een ander geholpen kunnen worden, opdat Hij ons zij tot Hulp en Sterkte, ons Lied en ons Psalmgezag, om gedrongen te worden, met David te bekennen: "Van U, mijn Sterkte! zal ik psalmzingen; want God is mijn Hoog Vertrek, de God mijner goedertierenheid." Om dan hier al te beginnen, bij aanvang, wat wij straks volmaakt mogen doen.

Zijn wij flink? Kunnen wij onszelf helpen? Hoort eens, dan kan Christus niets aan u kwijt. Als gij zo blijft, dan gaat gij straks als een flinke man, of vrouw, of jongen, of meisje voor eeuwig verloren. Want: Hij wil ongelukkigen helpen. Die wil Hij ten redder zijn. Och, dat daartoe de God van alle genade en barmhartigheid ons het gesprokene heilige tot zaligheid, Zijn Naam tot dankzegging. Amen.

Slotzang:

Psalm 95: 2

De HEER is groot, een heerlijk God, ...

Zegen.

Gaat voorts heen in vrede, en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen